

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **F. P.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Sigmundovou, advokátkou se sídlem Jiráskova 614/11, Česká Lípa, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30. 4. 2025, č. j. 59 A 43/2024-86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2024, č. j. SPU 264598/2024, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 9. 8. 2024, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu pro Liberecký kraj, pobočky Česká Lípa (dále jen „pozemkový úřad“) ze dne 21. 8. 2023, č. j. SPU 436538/2022/Pod/Dra. Pozemkový úřad tímto rozhodnutím schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Dubá ve smyslu § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

[2] Žalovaný rozhodoval ve věci opakovaně; jeho poslední rozhodnutí ze dne 14. 8. 2017 zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 4. 5. 2018, č. j. 59 A 101/2017-38, neboť je shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Vytkl mu, že z napadeného rozhodnutí nebylo možné seznat, jaké změny plánu společných zařízení (dále jen „Plán“) byly po jeho odsouhlasení zastupitelstvem dne 24. 11. 2011 provedeny a z jakých důvodů je žalovaný nově považoval za tak nepodstatné, aby nebylo namíste změněný Plán předložit k odsouhlasení zastupitelstvu města Dubá ve smyslu § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024 podal žalobce opět žalobu. Tu krajský soud tentokrát v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil žalobci, že nebyly splněny podmínky v § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách. Poukázal na to, že Regionální dokumentační komise (dále jen „Komise“) posoudila Plán na jednání dne 15. 6. 2016, jehož výstupem byl seznam nedostatků a návrh úprav k nápravě. Jednalo se přitom o dílčí úpravy technického rázu. Výstup byl dle zápisu o kontrolním dni konaném dne 23. 6. 2016 projednán sborem zástupců. Krajský soud tak považoval za nepochybné, že sbor zástupců byl seznámen s výstupem z jednání Komise, včetně návrhu dílčích oprav. Dodal, že žalobce tuto námitku ani neprovázal s tvrzením konkrétní újmy v jeho právech. K námitkám stran uspořádání pozemků, návrhů nových cest, vytýčení biokoridorů a směny lesních pozemků krajský soud s odkazem na judikaturu konstatoval, že mu nepřísluší posuzovat, zda je výsledek pozemkových úprav optimální a dostatečně racionální, jestliže byly dodrženy zákonné požadavky, omezení a regulativy. To se stalo, neboť návrh pozemkových úprav odsouhlasili vlastníci s 80,2 % výměry řešených pozemků a současně žalovaný podrobně popsal splnění podmínek stanovených v § 10 odst. 2, 3 a 4 zákona o pozemkových úpravách. Žalobce ostatně ani netvrdil opak. Krajský soud označil za nešťastnou argumentaci žalovaného stran uplatnění fikce souhlasu ve vztahu k uspořádání pozemků žalobce, neboť pozemkový úřad s fikcí nepracoval. Nejedná se však o vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Z obou správních rozhodnutí i ze správního spisu je totiž dostatečně zřejmé, že u žalobce bylo ve vztahu k výpočtu kvalifikované většiny dle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách počítáno s jeho nesouhlasem. Závěrem krajský soud nepřisvědčil námitce, že pozemkové úpravy neměly být vůbec prováděny, neboť nevyhovují podmínkám stanoveným v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Poukázal na judikaturu, podle níž se naplnění veřejného zájmu v podobě racionálního hospodaření neposuzuje optikou jednotlivců, nýbrž celkového výsledku. Většina vlastníků dotčených pozemků, dotčené orgány i zastupitelstvo obce Dubá přitom svým souhlasem potvrdily, že navrhované pozemkové úpravy jsou v dané lokalitě potřebné k naplnění zákonem vymezeného veřejného zájmu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s odkazem na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Krajský soud podle něj nesprávně konstatoval, že došlo k seznámení sboru zástupců s Plánem, tedy byl dodržen postup podle § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách. Ve správním spise totiž chybí důkaz o schválení Plánu. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že krajský soud fakticky odmítl reagovat na jeho námitky ohledně konkrétního prostorového

pokračování

řešení návrhu pozemkových úprav. Poukazuje na to, že dotčené pozemky vlastní téměř 30 let a zemědělská činnost na nich zajišťuje obživu jeho rodině. Navržené uspořádání pozemků se jej významně dotkne, neboť bude muset přijmout pozemky, které nejsou kvalitativně obhospodařovány stejným způsobem. Není přitom zanedbatelným vlastníkem, neboť jeho pozemky tvoří téměř 20 % výměry řešených pozemků. Odmítá závěr, že krajskému soudu nepřísluší zasahovat do návrhu a posuzovat konkrétní námitky, pokud nesměřují proti naplnění podmínek uvedených v § 10 odst. 2 až 4 zákona o pozemkových úpravách. Závěrem stěžovatel připomíná, že vlastnické právo je chráněno čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Schválený návrh pozemkových úprav přitom zasahuje do jeho vlastnického práva razantně, aniž by byl respektován § 2 zákon o pozemkových úpravách. S ohledem na to navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel vznáší v kasační stížnosti dva okruhy námitek. V prvním rozporuje dodržení procesu vedoucího ke schválení Plánu podle § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách. Ve druhém krajskému soudu vytýká, že se věcně nezabýval námitkami týkajícími se uspořádání pozemků, návrhů nových cest, vytýčení biokoridorů, případně směny lesních pozemků.

[10] Podle § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách *plán společných zařízení schválí zastupitelstvo obce. Pozemkový úřad před předložením plánu společných zařízení zastupitelstvu obce prokazatelně seznámí s tímto plánem sbor zástupců nebo vlastníky, není-li sbor zvolen. Tento postup platí i v případě změny již schváleného plánu společných zařízení.*

[11] Stěžovatel napadal proces schválení Plánu v odvolání i v žalobě. V obou podáních spatřoval pochybení v tom, že se sbor zástupců neseznámil s Plánem před jeho předložením zastupitelstvu obce Dubá. V kasační stížnosti k tomu uvádí: „Správní soud dospěl k závěru, že v daném případě byl postup dodržen, když k seznámení s plánem společných zařízení došlo. Stěžovatel s tímto nesouhlasí, ve správním spise není obsažen důkaz potvrzující schválení tohoto plánu společných zařízení“ (zdůrazněno soudem). Stěžovatel tedy v kasační námitce odvozuje svůj nesouhlas se závěrem krajského soudu od tvrzené absence důkazu o schválení Plánu, nikoliv o předchozím seznámení sboru zástupců s Plánem. V dosavadním řízení však stěžovatel nijak nenapadal samotné schválení Plánu zastupitelstvem obce, tedy netvrdil, že by k němu nedošlo. Již od odvolacího řízení vede svou argumentaci tak, že sbor zástupců nebyl před předložením Plánu zastupitelstvu obce prokazatelně seznámen s opravami zapracovanými do Plánu na základě kontroly Komise. Nejvyšší správní soud má proto za to, že se stěžovatel v kasační stížnosti dopustil toliko chyby v psaní, kdy namísto slova seznámení omylem uvedl slovo schválení, ačkoliv se podle citovaného ustanovení zákona

jedná o dva samostatné, od sebe oddělené okamžiky. Ostatně v dané větě stěžovatel vyslovuje nesouhlas právě se závěrem krajského soudu, podle něhož k seznámení se sboru zástupců s Plánem došlo při projednání výstupu z jednání Komise konaném dne 15. 6. 2016, o čemž svědčí zápis o kontrolním dni konaném dne 23. 6. 2016. Námitka tak ve skutečnosti míří na absenci důkazu o seznámení se sboru zástupců s Plánem.

[12] Krajský soud dospěl k závěru o dodržení procesu předpokládaného v § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách na základě správního spisu, jehož obsah rekapituloval v části IV. napadeného rozsudku. Poukázal na to, že Komise posoudila na jednání konaném dne 15. 6. 2016 Plán a identifikovala při tom jen takové závady a nedostatky, které vyžadovaly toliko jeho dílčí úpravy převážně technického rázu (např. chybějící značky ve výkresech, nesoulad mezi textem a grafikou). Uvedený výstup z jednání Komise, včetně návrhu dílčích oprav, pak projednal sbor zástupců dne 23. 6. 2016, což krajský soud ověřil z příslušného zápisu o kontrolním dni. Podle krajského soudu tak nepochybně došlo k řádnému seznámení sboru zástupců s Plánem.

[13] Nejvyšší správní soud se podrobně seznámil s obsahem správního spisu a popsaná zjištění krajského soudu plně aprobuje. Nad rámec popsanych zjištění doplňuje následující. Z pozvánky ze dne 16. 6. 2016 plyne, že den po jednání Komise zaslal pozemkový úřad jednotlivým účastníkům pozvánku na kontrolní den, který se měl uskutečnit 23. 6. 2016. Podle programu schůze mělo mimo jiné dojít k seznámení sboru zástupců s výsledky jednání Komise ve vztahu k zpracovanému návrhu Plánu. Ve spise je dále založen zápis o kontrolním dni konaném 23. 6. 2016, sepsaný 28. 6. 2016, přičemž na prezenční listině je mimo jiné uveden podpis stěžovatele jakožto člena sboru vlastníků, a to v pozici předsedy komise. Ze zápisu vyplývá, že k bodu týkajícímu se seznámení sboru zástupců s Plánem bylo přítomným sděleno, že Plán byl předložen Komisi z podnětu žalovaného a bylo dohodnuto, že zpráva o uvedení Plánu do souladu s požadavky Komise bude předložena do 31. 8. 2016. Současně bylo stanoveno, že aktualizovaný Plán bude následně předložen zastupitelstvu obce Dubá ke schválení.

[14] Z provedené rekapitulace plyne, že závěr krajského soudu o seznámení sboru zástupců s Plánem před jeho předložením zastupitelstvu obce má oporu ve správním spise. Sbor zástupců byl seznámen jak s Plánem, tak i s jeho úpravami identifikovanými na základě kontroly Komise. Stěžovatel ani v kasační stížnosti netvrdí, že by snad následně byl předložen ke schválení zastupitelstvu obce Plán v podobě neodpovídající té, která vzešla z jednání Komise, jak s ní byl sbor zástupců seznámen. Z hlediska smyslu a účelu § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách je přitom zcela dostačující, že sbor zástupců byl seznámen s Plánem a s jeho úpravami na základě požadavků Komise.

[15] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ve správním spise je obsažen i důkaz prokazující schválení Plánu zastupitelstvem obce Dubá, a to usnesení č. 7/2018 ze dne 20. 9. 2018. Z bodu 7) uvedeného usnesení vyplývá, že zastupitelstvo schválilo Plán jednomyslně. Lze tedy uzavřít, že proces schválení proběhl v souladu s § 9 odst. 11 zákona o pozemkových úpravách.

[16] Co se týče druhého okruhu námitek, vysvětlil krajský soud stěžovateli dostatečně podrobně podstatu řízení o pozemkových úpravách i limity navazujícího soudního přezkumu rozhodnutí o nich, a to včetně odkazů na četnou a jednotnou judikaturu

pokračování

Nejvyššího správního soudu. Lze proto jen stručně zopakovat, že podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se *pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně je cílem pozemkových úprav zajištění podmínek pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, lesní hospodářství a vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a sucha, řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu³ a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování (zdůrazněno soudem).*

[17] Krajský soud v případě posouzení věcných námitek proti konkrétní podobě pozemkových úprav postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž je v případě rozhodnutí o pozemkových úpravách předmětem soudního přezkumu pouze to, zda byl výsledek uspořádání pozemků dosažen zákonem stanoveným postupem a zda byla dodržena zákonná kritéria přiměřenosti ve vztahu k jednotlivým vlastníkům a jejich pozemkům. Pouhý nesouhlas vlastníka nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o pozemkových úpravách a nemůže vést k jeho zrušení (krajským soudem citovaný rozsudek ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007-278, dále rozsudky ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 As 28/2007-137, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 31/2010-117, ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 As 99/2010-79, ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 28/2016-54, ze dne 6. 11. 2017, č. j. 7 As 200/2017-55, ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 As 106/2021-48, a další).

[18] Pro účely posouzení zákonnosti pozemkových úprav je zcela zásadním ustanovením § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, jenž stanoví, že *pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 60 % výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu ustanovení § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře pozemků.*

[19] Uvedená podmínka byla v posuzované věci splněna, neboť podle zápisu ze závěrečného jednání ze dne 9. 5. 2023 souhlasilo s pozemkovými úpravami 80,2 % vlastníků výměry pozemků, což stěžovatel nerozpорије. Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti upozorňuje, že vlastní zhruba 20 % výměry půdy, z právní úpravy schvalování návrhu pozemkových úprav výslovně plyne, že je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami ze strany vlastníků, kteří představují alespoň 60 % výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou. Nejvyšší správní soud podotýká, že za těchto podmínek jsou i nesouhlasící vlastníci, včetně stěžovatele, povinni respektovat názor většiny. V rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 190/2016-49, citovaném i krajským soudem, k tomu uzavřel, že *„vlastníkům v menšině tak nezbyvá než provedení pozemkových úprav respektovat.* To jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale jednak také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav. Především však také proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 10 zákona o pozemkových úpravách, neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i v jejich prospěch byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť sami

se mohou cítit poškozeni a znevýhodnění. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též vzhledem k celku a ke všem vlastníkům' (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2009, č. j. 4 As 72/2006-93).“ Dále lze odkázat na rozsudky tohoto soudu např. ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 203/2018-37, či ze dne 20. 11. 2019, č. j. 1 As 209/2019-60.

[20] Zákonná kritéria přiměřenosti jsou pak upravena v § 10 zákona o pozemkových úpravách, přičemž podle odst. 1 platí, že pozemkový úřad navrhne *vlastníkům pozemků nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2) vždy samostatně po jednotlivých listech vlastnictví.* Platí přitom, že cena je přiměřená, pokud není ve srovnání s původní cenou vyšší nebo nižší o více než 4 % (odst. 2), nově navrhované pozemky jsou v přiměřené výměře, pokud rozdíl výměry původních a navrhovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků (odst. 3) a závěrem, nově navrhované pozemky jsou v přiměřené vzdálenosti, pokud rozdíl ve vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků není vyšší nebo nižší než 20 % (odst. 4).

[21] Stěžovatel je vlastníkem pozemků obsažených na LV X a LV Y. V případě X je rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem ve výměře prakticky nulový (původní výměra 173,5842 ha, nová výměra 173,6568 ha), rozdíl v ceně +3,2 % (původní cena 18 182 500 Kč, nová cena 18 755 540 Kč) a rozdíl ve vzdálenosti +8,2 % (původní vzdálenost 2 122 m, nová vzdálenost 2295 m). Obdobně v případě LV Y činí rozdíl ve výměře +0,2 % (původní výměra 21,7141 ha, nová výměra 21,7579 ha), v ceně +3,4 % (původní cena 2 152 020 Kč, nová cena 2 225 240 Kč) a ve vzdálenosti +17,8 % (původní vzdálenost 1 140 m, nová vzdálenost 1 405 m). Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným a krajským soudem, že tyto hodnoty splňují kritéria stanovená v § 10 odst. 2, 3 a 4 zákona o pozemkových úpravách. Stěžovatel to ostatně ani nijak nezpochybňuje. K související námitce stěžovatele, že je nucen přijmout pozemky, jejichž stav není z hlediska kvality obhospodařování stejný s těmi pozemky, o které přijde, nezbyvá než odkázat na rozsudek ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 127/2014-57, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že rozhodující je dodržení kritérií přiměřenosti dle § 10 zákona o pozemkových úpravách. Při jejich dodržení nelze konstatovat, že by došlo k porušení práv vlastníků. Tato kritéria byla dodržena.

[22] K námitce, že pozemkovými úpravami bylo zasaženo do vlastnického práva stěžovatele nepřiměřeně, ačkoliv i jeho vlastnictví požívá ochrany dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, Nejvyšší správní soud připomíná nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97. Zde Ústavní soud neshledal, že by se v případě komplexních pozemkových úprav muselo vždy jednat o dobrovolnou směnu. Konstatoval, že pozemkové úpravy ve své většině nepředstavují vyvlastnění vlastnického práva v pravém slova smyslu, protože v podstatě jsou hromadnou dobrovolnou směnou vlastnických práv dotčených vlastníků. Citovaný nálezy akceptuje výjimečnou situaci, kdy budou pozemkové úpravy schváleny navzdory nesouhlasu menšiny vlastníků pozemků (a tedy nepůjde o dobrovolnou směnu), pro jejichž ochranu jsou platná ústavní pravidla platná pro vyvlastnění (nucené omezení vlastnického práva). Právní úprava zákona o pozemkových úpravách je tedy i dle Ústavního soudu v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ústavně zaručená pravidla pro omezení vlastnického práva jsou promítnuta zejména v § 2, § 10 odst. 1 a § 11 odst. 4 zákona o pozemkových

pokračování

úpravách, přičemž tato ustanovení byla v posuzovaném případě při omezení vlastnických práv stěžovatele dodržena. Dále lze stěžovatele odkázat i na závěry rozsudku ze dne 6. 12. 2011, č. j. 1 As 96/2011-143, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*vlastník pozemků, které vstupují do pozemkové úpravy, nemá nárok na zachování vlastnického práva k nim. Takový nárok by byl ostatně v rozporu se samotnou podstatou pozemkových úprav, jíž je směřování vlastnických práv k pozemkům s ohledem na dosažení účelu pozemkových úprav (§ 2 ZPÚ). Zárukou ochrany vlastnického práva osob, které s návrhem pozemkové úpravy nesouhlasí, je existence nároku na náhradu v podobě přiměřených nových pozemků.*“

[23] Nejvyšší správní soud shrnuje, že kasační argumentace stála v podstatné míře na nesouhlasu s věcným uspořádáním vlastnických vztahů k pozemkům, jejich umístěním a schválením Plánu v intencích schváleného návrhu pozemkové úpravy. Z hlediska dodržení zákonných požadavků na zohlednění vstupních a výstupních nároků stěžovatele v pozemkové úpravě však nebyl pozemkovým úřadem či žalovaným porušen zákon. Pokud jde o nesouhlas stěžovatele s navrženým výsledným uspořádáním jeho pozemků, ten podle zákona nemohl sám o sobě vést k neschválení návrhu na nové uspořádání pozemků, neboť pro tento návrh hlasovali vlastníci 80,2 % výměry řešených pozemků, což splňuje zákonný limit. Ke schválení návrhu pozemkových úprav tedy došlo v projednávané věci v souladu se zákonem o pozemkových úpravách.

[24] Nejvyšší správní soud rozumí i lidské stránce celého případu a chápe zklamání stěžovatele, který byl se svou rodinou po desítky let zvyklý na určitý způsob hospodaření na svých pozemcích. Je pochopitelné, že změny, jež s sebou pozemkové úpravy přinášejí, mohou být vnímány jako citelný zásah do dosavadních zvyklostí a vazeb k půdě. Nejvyšší správní soud však již výše zdůraznil, že účelem pozemkových úprav je naplnění veřejného zájmu. Jejich výsledky proto nelze posuzovat pouze z pohledu jednotlivých vlastníků, ale je třeba je hodnotit v širších souvislostech, s ohledem na přínos pro celé území a ostatní vlastníky. Nelze rovněž přehlédnout, že stěžovatel je jedním z desítek vlastníků dotčených pozemků, a to s téměř pětinným podílem, což zvyšuje riziko, že mu nebude vyhověno ve všech požadavcích. S tímto musel jako účastník (a i jako jeden z žadatelů o pozemkové úpravy), s ohledem na princip těchto úprav, předem počítat. Pokud jde o samotný výsledek pozemkových úprav, žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že došlo ke scelení pozemků (do řízení vstupovalo 1 788 parcel a vystoupilo z něj 803), byla navržena opatření ke zpřístupnění pozemků (43 polních cest), opatření protierozní a vodohospodářská, stejně jako opatření k ochraně a tvorbě životního prostředí, například ve formě biokoridorů (viz str. 9 rozhodnutí žalovaného). Tyto skutečnosti svědčí o tom, že účel pozemkových úprav byl v posuzované věci naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Pro výše uvedené není kasační stížnost stěžovatele důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu